

Mit BOXERLIV.

Jeg er blevet bedt om, forud for min dommergerning hos Norsk Boxerklubb avd. Telemark i Skien d. 27.08.2016, som jeg glæder mig meget til, at give en præsentation af mig selv og min "boxerhistorie".

Jeg er født i 1960 og er vokset op som den ældste af 2 børn. Jeg er gift med Claus og vi har sammen 4 børn, 2 piger og 2 drenge på 20, 19, 15 og 10 år.

Da jeg var 8 år, havde jeg i årevis ønsket mig en hund og helst en mindre hund af pelsrace, gerne en puddel.

Men da familien endelig fik plads til hund kom racen

aldrig til diskussion. Min mor var nemlig vokset op med boxer siden 1942. Så da mine forældres valg viste sig at være boxer eller slet ingen hund – besluttede jeg mig for at være begejstret, så mine forældre ikke skulle fortryde. Jeg må sige, at jeg aldrig siden Max kom ind i mit liv 10. maj 1968, har behøvet at anstrenge mig for at fastholde min begejstring for boxeren.

Efter Max fulgte i 1979 Wedels Gino, endnu en hanhund, men denne gang gik vi efter ikke bare en familiehund, men også gerne en god udstillingshund. Gino var barnebarn af Carlo von Henningshof.

I sommeren 1981 kaster jeg mig, netop hjemvendt fra et uddannelsesophold i USA, endnu mere aktivt over hundesporten. I 1984 efter lang tids grundig søgning bliver jeg den heldige ejer af Falka von den Glockenberg. Hun er kun min og ingen andres. Falka er en fantastisk tæve – og hun kommer til at danne grundlaget for mit opdræt, og jeg får i 1986 godkendt kennelmærket FALKA, opkaldt efter netop hende. Hun føder 28 hvalpe i 4 kuld i årene 1986, 88, 89 og 91.

Mine forældre beholder en dejlig tæve fra A-kuldet, og jeg selv beholder 2 tæver fra Falkas B og D kuld. Tæven fra D-kuldet var DK CH Falka Dixie.

I 2008 udvider vi familien med smukke Auni von Cassalina. Forud havde jeg brugt næsten 2 år på at finde noget nyt og spændende avlsmateriale med fokus på sundhed, da vores tæve fra G-kuldet havde svær spondylose og ikke kom i avl.

I juni 2011 blev Auni mor til FALKA H-kuld og til I-kuldet i 2013, og i marts i år til J-kuldet. Det betyder, at jeg aktuelt har nået 10 kuld på 30 år, og altså i gennemsnit 1 kuld hvert tredje år. Det er nok ikke verdensrekord i langsomt opdræt, men måske tæt på, men inkluderer også en 13 år lang opdrætspause mellem mit G- kuld i 1998 og til H-kuldet i 2011.

Jeg har aktuelt en lille boxerfamilie bestående af Auni og hendes søn Falka Hermes (Oscar), og sidste skud på stammen Falka Jubilee Thirty (Jubi) fra Aunis sidste kuld i marts 2016.

Min opvækst med boxere og interesse for udstilling og opdræt, gav mig lysten til også at blive udstillingsdommer. I første omgang for at lærer "alt" om racen, men også fordi jeg indså at boxeren er andet og mere end mine egne hunde og opdræt. Jeg påbegyndte dommeruddannelsen i 1988 og fik min autorisation på min 30 års fødselsdag i 1990. Jeg har været medlem af Boxer-klubben siden 1979. I 1980'erne var jeg medlem af bestyrelsen i Boxergruppe Aalborg. I 2010–12 sad jeg i Boxer-klubbens bestyrelse som henholdsvis sekretær og næstformand. Derefter var jeg i et års tid formand i Boxer-klubbens Avlsråd i et dynamisk samarbejde med veterinær Malene Sparsø.

Som dommer er det ikke afgørende for mig at dømme mange udstillinger, men at få en balance, der passer med mit øvrige familie- hunde og arbejdsliv, og hvor jeg samtidig kan opretholde mine kynologiske kvalifikationer og min integritet. De første 10 år dømte jeg gerne 3-4 gange årligt plus i gennemsnit 2 avlskåringer. Udenlands har jeg dømt i Sverige og Tyskland. I 2001 skulle jeg i øvrigt have dømt i Norge, men måtte melde afbud pga graviditetskomplikationer.

Jeg er ansat på Regionshospitalet Nordjylland i Hjørring som anæstesisygeplejerske. Jeg har gennem en årrække udover vanligt anæstesiarbejde varetaget ALS teamtræning, som består i træning og simulation i avanceret genoplivning til patienter med hjertestop, heunder med fokus på synergieffekten ved faglige færdigheder og præcis kommunikation. Jeg bestræber mig på, såvel i mit arbejdsliv som i mit hundeliv og dommergerning, at gøre brug af mine kompetencer på tværs af job og fritid. Hundeverdenen er også et sted hvor man møder og snakker med alle slags spændende mennesker, og hvor kommunikationen kan være udfordrende.

Med venlig boxerhilsen
Lene Krull